

підприємств . Соціально-економічний та технічний розвиток підприємств: проблеми, рішення, оцінка ефективності: монографія. Дніпропетровськ, 2016. С. 156-169.

5. Чикуркова А.Д., Горіховський М.В. Система управління конкурентоспроможністю сільськогосподарських підприємств. Міжнародний науковий журнал «Економічний дискурс». 2019. №1. С.70-78.

6. Чикуркова А.Д., Горіховський М.В. Конкурентоспроможність як складова розвитку фермерських господарств: теоретичний аспект. Науковий журнал "Причорноморські економічні студії". 2016. Вип. 12, Ч. 1. С. 5-9.

Мединський Олег,
Студент 3 курсу, спеціальності
«Публічне управління та адміністрування»,
Науковий керівник: **Покотильська Н.В.,**
к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та адміністрування,
Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський

ЗАЛУЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙ У РЕГІОНАЛЬНИЙ РОЗВИТОК

Недостатні капіталовкладення в розвиток інфраструктури, відсутність виваженої, комплексної та системної підтримки з боку регіональної влади й держави сприяють нагромадженню негативних зрушень, підвищенню впливу факторів інвестиційних ризиків, формують механізми гальмування в розвитку регіону й зниження його конкурентоспроможності та інвестиційної привабливості [5].

Правильне розташування іноземних інвестицій у вузлових, вирішальних точках і об'єктах національної економіки країни дає змогу інвесторам досягти ефекту мультиплікації, коли опосередкований контроль розповсюджується на капітали, ресурси і потужності, які набагато перевищують інвестовані суми з-за кордону. Активний процес конвергенції національних законодавств стосовно іноземних інвестицій і міжнародної торгівлі максимально полегшує

ці процеси [1]. По суті, реальну вигоду для стратегічного розвитку економіки України створення конкурентоспроможних виробництв сьогодні приносить лише невелика частка іноземних інвестицій, що надходять, як правило, від малих інвесторів. Іноземні інвестиції можуть і повинні широко використовуватися в українській економіці, але тільки в тому випадку, якщо вони відповідатимуть національним інтересам держави. За останні роки набули поширення такі форми залучення іноземних інвестицій, як створення спільних підприємств, міжнародних об'єднань і організацій, співпраця на компенсаційній основі, кредитні угоди, переробка давальницької сировини, ліцензійна торгівля, створення вільних економічних зон, компенсаційні перевезення за участю більше ніж двох країн, іноземний туризм та інше [4].

Яскравим прикладом іноземного інвестування може бути діяльність в Україні швейцарської фірми "Крафт Якобс Сушар", яка свого часу придбала 88% акцій тростянецької шоколадної фабрики "Україна". Швейцарська фірма гарантувала внесення понад 22 млн дол. США довгострокових кредитів. За рік, що минув після проведення тендера, новим співвласником освоєно 45 нових видів продукції, а обсяг виробництва на фабриці "Україна" збільшився у 1,6 раз. Крім того, коли у зв'язку з неплатежами місцеві підприємства почали відключати від електромережі, іноземний інвестор заплатив за борги всього міста Тростянець, аби йому не заважали працювати, і зобов'язався регулярно вносити авансові платежі в сумі 100 тис. доларів США за електроенергію для місцевих споживачів.

Фактично інвестиційна привабливість будь-якої країни чи регіону заснована на двох складових: інвестиційному потенціалі та інвестиційному ризику. Інвестиційний потенціал регіону визначається основними макроекономічними характеристиками, насиченістю території факторами виробництва (ресурсно-сировинними, трудовими, фінансовими), розміром та динамікою споживчого попиту населення тощо. Рівень інвестиційного ризику відображає вірогідність втрати інвестицій чи доходу від них. У тому чи іншому регіоні цей ризик визначається загальноекономічними (тенденції в

економічному розвитку регіону), фінансово-валютними (ступінь збалансованості регіонального бюджету чи фінансів підприємств), політичними (розподіл політичних симпатій населення за результатами останніх парламентських виборів, легітимність місцевої влади), законодавчими, соціальними (рівень соціальної напруги), екологічними, кримінальними та іншими чинниками. Таким чином, рівень інвестиційної привабливості загалом визначається співвідношенням інвестиційного ризику та інвестиційного потенціалу, тобто тим, наскільки з огляду на наявний стан та перспективи майбутнього розвитку регіону ризику, пов'язані з інвестуванням в даний регіон, компенсуються надходженнями, які на ці інвестиції можна отримати. Інвестиційна привабливість є відносною категорією, яка відображає погляди певної групи інвесторів відносно співвідношення рівня ризику, рівня прибутковості та вартості фінансових ресурсів у тому чи іншому регіоні [2, с. 255–256].

Новим для України джерелом фінансування стало отримання інвестицій через конвертацію українських акцій в американські депозитарні сертифікати (ADR) або глобальні (GDR депозитарні розписки. Інвестори мають змогу торгувати розписками, емітованими банком у їхній країні. Кожна розписка відповідає певній кількості акцій компанії, зареєстрованої за кордоном. Програми депозитарних розписок мають близько 30 українських компаній. Незважаючи на те, що торгівля українськими ADR і GDR недостатньо активна, вони все ж допомогли залучити більшу кількість зарубіжних інвесторів до українського ринку.

Нерідко зарубіжні капітали вкладаються з метою поглинання потенційного конкурента і його знищення. Тому в уряді України зараз достатньо складна проблема, успішне вирішення якої передбачає поєднання стимулів щодо залучення іноземного капіталу, виходячи з прийнятої економічної моделі промислової політики (регулювання вкладень у пріоритетні сфери і галузі, діяльність і розвиток яких спрямовані на

досягнення поставленої мети), із заходами, що гарантують економічну безпеку вітчизняних підприємств [7].

Захист інтересів національної безпеки як найбільш важливий напрям визначений регламентацією іноземних інвесторів і відноситься до сфери федерального (державного) регулювання. У цих цілях була введена поправка Ексона Флоріо (автори поправки — сенатор Дж. Ексон і конгресмен Дж. Флоріо) до Всеосяжного закону про конкуренцію і торгівлю: президент країни наділений повноваженнями блокувати або припиняти процеси злиття, поглинання чи придбання американських фірм при встановленні контролю з іноземної сторони [3].

Таким чином, проаналізувавши рівень надходження інвестицій в регіони України, нами запропоновано шляхи їх залучення за наступними джерелами: прямі інвестиції з іноземних держав, що діють через Національний банк або спеціально створені для цього свої установи; кошти інвестиційних фондів, які спеціалізуються на фінансуванні перспективних проектів; довгострокові кредити зарубіжних приватних комерційних та інвестиційних банків; кошти зарубіжних пенсійних фондів і страхових компаній; засоби промислових і торгових компаній; інвестиції через конвертацію українських акцій в американські депозитарні сертифікати (ADR) або глобальні (GDR) депозитарні розписки.

Інвестиції є визначальним чинником економічного зростання. Вони забезпечують оновлення виробничих фондів, структурну перебудову економіки, перехід на інноваційний шлях розвитку, вирішення проблем зайнятості, розвиток соціальної сфери [6]. Тому найважливішим завданням для України є удосконалення державного регулювання формування механізмів активізації інвестиційних процесів на державному та регіональному рівні. Інвестиційний механізм є адаптаційним контуром управління в межах державної інвестиційної політики. Організаційно-економічний механізм залучення інвестицій в регіон представляє собою

сукупність нормативно правових державних актів, організаційних та економічних заходів, засобів.

Стратегічною метою формування механізму виступає залучення певних обсягів інвестиційних ресурсів в економіку України. Завдання формуються на основі цілей механізму полягають в дотриманні вигідних регіону пропорцій в джерелах інвестиційних засобів, напрямках вкладень і видах цінностей. Функції механізму покликані забезпечити реалізацію стратегічної і тактичних цілей важелів, стимулів, що застосовуються органами регіонального управління і місцевого самоврядування в межах їх повноважень, з метою форсування на даній території умов для розширеного відтворення і забезпечення соціально-економічного розвитку.

Список використаних джерел

1. Іноземні інвестиції та національний капітал: парадигма взаємодії: зб. наук. праць / За ред. Я.А. Жаліло. К.: Сатсанга, 2011. 108 с.
2. Васильєв О. Методологія і практика інфраструктурного забезпечення функціонування і розвитку регіонів України : монографія. Х. : ХНАМГ, 2007. 341 с.
3. Герасимчук З.В., Вахович І.М. Організаційно-економічний механізм формування та реалізації стратегії розвитку регіону: монографія. Луцьк : ЛДТУ, 2002. 248 с.
4. Покотильська Н. В. Проблеми інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств України в сучасних умовах. Збірник наукових праць Подільського державного аграрно-технічного університету. Вип. 22. Т. 2. Економічні науки. Кам'янець-Подільський: ПДАТУ. 2014. С. 176-180.
5. Покотильська Н. В. Науково-фінансове забезпечення та активізація інноваційної діяльності в Україні. Вісник Одеського національного університету. Економіка. Том 20. Випуск 5. Одеса: Одеський національний університет імені І. І. Мечникова. 2015. С. 67-71.

6. Покотильська Н. В., Заборовський В. П., Деренко О. М. Інвестиційний клімат регіону та його вплив на розвиток аграрного виробництва. Економіка та управління АПК. Біла Церква, 2010. Вип. 4(81). С. 106-109.

7. Покотильська Н. В. Проблеми інвестиційної діяльності в Хмельницькій області. Всеукраїнський науково-виробничий журнал «Сталий розвиток економіки». Університет економіки і підприємництва. Хмельницький, 2011. Вип. 3 [6]. С. 96-100.

Метренко Святослав

Студент магістратури спеціальності «Фінанси,
банківська справа та страхування»,

Науковий керівник: **Гайбура Ю.А.**,

к.е.н., доцент кафедри фінансів, банківської справи,
страхування та електронних платіжних систем

Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський

ЕКОНОМІЧНА СУТНІСТЬ І КЛАСИФІКАЦІЯ ВИТРАТ У СИСТЕМІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Ефективність функціонування підприємства багато в чому залежить від економічно-грамотного використання усіх видів ресурсів, що зумовлює потребу поступового переходу до єдиної системи управління витратами. Перевагами впровадження такої системи є: забезпечення виробництва конкурентоспроможної продукції за рахунок більш низьких витрат та цін; наявність якісної та достовірної інформації про собівартість окремих видів продукції та їх позиції на ринку порівняно з продукцією інших виробників; надання об'єктивних даних для упорядкування бюджету підприємства; можливість оцінки діяльності кожного підрозділу підприємства з фінансовому вимірі; прийняття ефективних та обґрунтованих управлінських рішень. Економічне розуміння витрат базується на проблемі обмеженості ресурсів і можливості їхнього альтернативного використання. Застосування